

PATRICIA BRIGGS

*Ziel
van ijzer*

MERCY THOMPSON – BOEK 3

De Fontein

1

‘Een cowboy, een advocaat en een automonteur zaten samen naar *Queen of the Damned* te kijken,’ mompelde ik.

Warren – die ooit, lang geleden, als cowboy had gewerkt – gniffelde en wiebelde met zijn blote voeten. ‘Dat kan het begin zijn van een slechte grap... of een griezelverhaal.’

‘Nee,’ zei Kyle – de advocaat – die met zijn hoofd op mijn bovenbenen lag, ‘voor een griezelverhaal moet je beginnen met “Een weerwolf, zijn knappe minnaar en een loper...”’

Warren – de weerwolf – schudde lachend zijn hoofd. ‘Te verwarrend. Er zijn nog maar weinig mensen die weten wat een loper is.’

Meestal worden we verward met huidlopers. Omdat lopers en huidlopers allebei indiaanse gedaantewisselaars zijn, kan ik dat wel een beetje begrijpen. Zeker omdat ik bijna zeker weet dat dat ‘loper’-etiket komt van de een of andere domme blanke die het verschil niet zag.

Maar ik ben geen huidloper. Ten eerste ben ik van de verkeerde stam. Mijn vader was een Blackfoot-indiaan, van een stam uit het noorden van Montana; huidlopers komen uit de zuidwestelijke stammen, hoofdzakelijk Hopi- en Navajo-indianen.

Ten tweede moeten huidlopers het vel dragen van het dier waar-

in ze veranderen, meestal een coyote of een wolf, maar hun ogen kunnen ze niet veranderen. Het zijn kwade magiërs die overal waar ze komen ziekten en de dood brengen.

Maar als ik in een coyote verander, heb ik geen vel nodig, noch – ik wierp een blik op Warren, eens cowboy, nu weerwolf – de maan. En als coyote lijk ik precies op elke andere coyote. Zo goed als ongevaarlijk, het minst indrukwekkend van alle magische wezens in de staat Washington. Waardoor me meestal ook niets overkwam: ik was gewoon niet de moeite waard om je druk over te maken. Maar dat begon het afgelopen jaar te veranderen. Niet dat ik sterker was geworden. Nee, ik was dingen gaan doen die de aandacht trokken. Toen de vampiers ontdekten dat ik niet één, maar zelfs twee van hen had gedood...

Alsof mijn gedachten hem hadden opgeroepen, liep er opeens een vampier door het beeld – op de tv die zo groot was dat hij in de woonkamer van mijn stacaravan niet eens zou passen. Hij had een ontbloot bovenlijf en droeg zijn broek laag op zijn sexy heupen.

Ik baalde ervan dat er in plaats van begeerte een golf van angst door mijn lichaam trok. Misschien gek, maar nu ik twee van hen had gedood, vond ik vampiers alleen nog maar griezeliger. Ik droomde er zelfs van: vampiers die uit gaten in de vloer kropen en vanuit de schaduwen naar me fluisterden, het gevoel van een houten staak die door vlees gleed, hoektanden die zich in mijn arm boorden...

Als het Warren was geweest die met zijn hoofd op mijn schoot lag en niet Kyle, zou hij mijn reactie hebben opgemerkt. Maar Warren lag languit op de vloer, volledig in beslag genomen door wat er op het beeldscherm gebeurde.

‘Weet je...’ zei ik zo nonchalant mogelijk en ik kroop nog wat dieper weg in de schandalig behaaglijke leren bank in de tv-kamer op de bovenverdieping van Kyles gigantische huis – ‘...ik vroeg me net af waarom Kyle deze film eigenlijk heeft uitgekozen. Ik had niet gedacht dat er zoveel blote mannenbasten voorbij zouden komen in een film met de titel *Queen of the Damned*.’

Warren grinnikte, pakte een handvol popcorn uit de kom die hij

op zijn platte buik had gezet en zei, met flink wat Texaanse lijsigheid in zijn rauwe stem: ‘Had je meer blote vrouwen verwacht dan, Mercy, en minder halfaangeklede mannen? Je zou Kyle toch beter moeten kennen.’ Hij lachte zacht en wees naar het scherm. ‘Hé, ik wist niet dat vampiers immuun waren voor de zwaartekracht. Heb jij er weleens een aan het plafond zien bungelen?’

Ik schudde mijn hoofd en keek hoe de vampier zich op zijn twee slachtoffers stortte. ‘Maar het zou me niets verbazen. Ik heb ze trouwens ook nog nooit mensen zien eten... getverderrie!’

‘Stil nou! Ik vind het een leuke film.’ Kyle, de advocaat, verdedigde zijn keuze. ‘Lekker veel mooie jongens die liggen te kronkelen onder een dun laken of zonder shirt rondlopen in laag uitgesneden broeken. Ik dacht dat jij daar ook wel van zou genieten, Mercy.’

Ik keek naar hem – elke heerlijke, zongebruinde, gespierde vierkante centimeter van hem – en vond hem een stuk interessanter (want: echt) dan al die knappe kerels op het scherm.

Vanbuiten was hij bijna het stereotype van de homoseksuele man: van de gel in zijn wekelijks geknipte donkerbruine haar tot aan zijn smaakvolle, prijzige kleding. Wie niet oppaste, zag daarvoor de scherpe intelligentie niet die zich onder deze fraaie buitenkant verschool – wat in Kyles geval juist het hele doel van deze façade was.

‘Hij is eigenlijk nog niet slecht genoeg voor Foute Film Avond,’ vervolgde Kyle, zich er niets van aantrekkend dat hij dwars door de film heen kletste: we keken er immers geen van allen naar vanwege de sprankelende dialogen. ‘Ik wilde eigenlijk *Blade III* nemen, maar gek genoeg was die al uitgeleend.’

‘Elke film met Wesley Snipes is het bekijken waard, al moet je het geluid er wel bij uitzetten.’

Ik draaide me om en pikte een handvol popcorn uit Warrens kom. Hij was nog steeds te mager. Samen met het feit dat hij ook nog steeds een beetje mank liep, herinnerde dit eraan dat hij slechts een maand geleden zo ernstig gewond was geraakt dat ik niet had

gedacht dat hij het zou halen. Maar weerwolven zijn gelukkig taai, anders waren we hem toen kwijtgeraakt – aan een door een demon bezeten vampier.

Dat was de eerste vampier die ik had gedood, met het volledige medeweten én toestemming van de plaatselijke vampiermeesteres. Ook al had zij liever niet gehad dat ik hem doodde, toch had ik haar zegen. Daarom kon ze me ook niets aandoen voor zijn dood. Dat ik tevens verantwoordelijk was voor de dood van die andere, wist zij niet.

‘Zolang hij zich maar niet als vrouw verkleedt,’ zei Warren op lijzige toon.

Kyle snoof instemmend. ‘Wesley Snipes mag dan een schitterende vent zijn, als vrouw is hij oerlelijk.’

‘Ho ho,’ protesteerde ik, me weer op het gesprek concentrerend. ‘*To Wong Foo* was een prima film.’ Die hadden we vorige week bij mij thuis gekeken.

Een zacht zoemgeluid zweefde via de trap omhoog. Kyle draaide zich om en sprong met één sierlijke, dansachtige move op van de bank. Warren kreeg hier echter niets van mee: die werd nog steeds gegrepen door de film, al was zijn grijns waarschijnlijk niet de reactie die de filmmakers voor deze bloedbadscène in gedachten hadden gehad. Mijn eigen emoties pasten beter bij het verlangde resultaat. Ik had er geen enkele moeite mee om mezelf in de plaats van het slachtoffer voor te stellen.

‘De brownies zijn klaar, lieverds van me,’ zei Kyle. ‘Wil iemand nog iets drinken?’

‘Nee, dank je.’ Het was maar een film, dacht ik, terwijl ik toekeek hoe de vampier zich voedde.

‘Jij, Warren?’

Toen hij zijn naam hoorde, wist Warren zijn blik eindelijk los te rukken van het scherm. ‘Een glas water zou wel lekker zijn.’

Warren was niet zo knap als Kyle, maar zijn ‘stoere-man’-look was helemaal af. Met een hongerige blik keek hij hoe Kyle de trap af liep.

Ik glimlachte in mezelf. Het was fijn om hem eindelijk gelukkig te zien.

De blik die hij me toewierp zodra Kyle uit het zicht was verdwenen, was echter ernstig. Hij zette het geluid harder met de afstandsbediening, kwam toen overeind en draaide zich naar me toe. Kyle kon ons door het geluid van de film niet horen.

‘Je moet kiezen,’ zei hij beslist. ‘Adam of Samuel, of geen van beiden. Maar je kunt ze niet allebei aan het lijntje blijven houden.’

Adam was de alfa van de plaatselijke weerwolvenroedel, mijn buurman én we hadden weleens een afspraakje. Samuel was mijn eerste liefde, verantwoordelijk voor mijn eerste gebroken hart én sinds kort mijn huisgenoot. Maar ook niet meer dan dat – hoewel dat niet aan hem lag.

Ik vertrouwde hen geen van beiden. Achter Samuels gemoedelijke uiterlijk ging een geduldig, maar ook meedogenloos roofdier schuil. En Adam... nou ja, voor hem was ik gewoon bang. En ik vreesde dat ik van hen allebei hield.

‘Ik weet het.’

Warren sloeg zijn ogen neer, een duidelijk teken dat hij zich niet op zijn gemak voelde. ‘Ik heb vanochtend echt geen kansel gebouwd om hier te gaan preken, Mercy, maar ik meen het serieus. Ik weet dat het moeilijk is geweest, maar twee dominante weerwolven die dezelfde vrouw willen, dat kan niet goed blijven gaan. Ik ken geen andere wolven die je zoveel speelruimte hadden gegeven, maar het zal niet lang duren voordat een van hen door het lint gaat.’

Mijn mobieltje liet opeens ‘The Baby Elephant Walk’ horen. Ik diepte het op uit mijn zak en keek wie me belde.

‘Dat geloof ik best,’ zei ik tegen Warren, ‘ik weet alleen niet wat ik eraan moet doen.’ Er mankeerde wel meer aan Samuel dan zijn onsterfelijke liefde voor mij, maar dat was iets tussen hem en mij, dat ging Warren niets aan. En Adam... Voor het eerst vroeg ik me af of het niet eenvoudiger zou zijn als ik mijn boeltje pakte en ergens anders ging wonen.

Mijn telefoon bleef maar zingen.

‘Het is Zee,’ zei ik. ‘Ik moet even opnemen, hoor.’

Zee was mijn voormalige baas en mentor. Hij had me geleerd hoe je een automotor van de grond af opbouwde én had me de spullen gegeven waarmee ik de vampiers had gedood die verantwoordelijk waren voor Warrens manke been en de nachtmerries die dunne lijntjes rond zijn ogen achterlieten. Ik vond dat dat hem wel het recht gaf ons filmavondje te verstoren.

‘Denk er gewoon eens over na.’

Ik glimlachte zwakjes naar hem en klapte mijn telefoon toen open. ‘Ha, die Zee.’

Er klonk een korte stilte aan de andere kant van de lijn. ‘Mercedes,’ zei hij. Zelfs zijn vette Duitse accent kon de aarzeling in zijn stem niet verhullen. Er was iets mis.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg ik, terwijl ik rechter ging zitten en mijn voeten op de grond zette. ‘Ik zit hier met Warren,’ voegde ik toe, zodat hij wist dat er iemand meeluisterde. Met weerwolven in de buurt is een privégesprek altijd lastig.

‘Zou jij met me naar het reservaat willen rijden?’

Het zou natuurlijk kunnen dat hij het Umatilla-reservaat bedoelde, dat maar een klein eindje van de Tri-Cities af lag. Maar omdat het Zee was, had hij het vast over het Ronald Wilson Reagan Fae-reservaat bij Walla Walla, dat in deze omgeving beter bekendstond onder de naam Fairyland.

‘Nu?’ vroeg ik.

Ik keek naar de vampier op de grootbeeld-tv. Ook al hadden ze het niet helemaal bij het rechte eind, hadden ze het echte kwaad niet exact weten te treffen, het leek er toch te veel op om me er echt gemakkelijk bij te voelen. Ik kon het dan ook niet echt erg vinden dat ik het eind van deze film niet kon zien – laat staan dat ik dat gesprek over mijn liefdesleven zou missen.

‘Nee, volgende week,’ bromde Zee geïrriteerd. ‘*Jetzt*, natuurlijk nu! Waar zit je? Dan haal ik je op.’

‘Weet je waar Kyle woont?’ vroeg ik.

‘Kyle?’

‘Ja, Warrens vriend.’ Zee en Warren kenden elkaar. Ik wist niet dat hij Kyle nog nooit had ontmoet. ‘Het is in West Richland.’

‘Geef me het adres maar. Dan vind ik het wel.’

Zees auto zoefde over de snelweg, ook al was het ding nog ouder dan ik. Alleen jammer dat de bekleding niet in dezelfde staat als de motor verkeerde. Ik verschoof mijn billen een paar centimeter om te voorkomen dat een eigenzinnige veer zich te diep in mijn vel boorde.

De dashboardverlichting bescheen het verweerde gelaat dat Zee aan de wereld liet zien. Zijn dunne witte haar zat een beetje in de war, alsof hij er met zijn handen doorheen had gewoeld.

Nadat ik had opgehangen had Warren niets meer over Adam of Samuel gezegd, omdat Kyle toen godzijdank met de brownies naar boven was gekomen. Niet dat ik het zo erg vond dat hij zich met mijn liefdesleven bemoeide – ik had me zo vaak met het zijne bemoeid dat hij daar wel recht op had – maar ik wilde er gewoon niet meer aan denken.

Zee en ik reden, grotendeels zwijgend, van West Richland helemaal langs Richland door naar Pasco. Ik wist dat ik niet hoefde te proberen iets uit de oude gremlin te krijgen voordat hij er zelf aan toe was om te praten, dus liet ik hem met rust – dat wil zeggen: na de eerste tien, vijftien vragen waarop hij niet had gereageerd.

‘Ben je weleens in het reservaat geweest?’ vroeg hij opeens, toen we op de snelweg naar Walla Walla even buiten Pasco de rivier overstaken.

‘Nee.’

Het Fae-reservaat in Nevada verwelkomde bezoekers graag: ze hadden er zelfs een casino en een klein pretpark gebouwd om toeristen aan te trekken. Het Walla Walla-reservaat raadde echter alle niet-Fae met klem af het reservaat te betreden. Ik wist niet of de federale regering of de Fae zelf verantwoordelijk waren voor deze onvriendelijke reputatie.

Zee trommelde vreugdeloos op het stuur, met de handen van een man die zijn hele leven al auto's repareerde: ruw en vol littekens en olie, die zo diep doorgedrongen was dat hij er zelfs met puimsteen niet meer vanaf te krijgen was. Het waren handen die pasten bij de mens die Zee voorwendde te zijn. Toen de Grijsz Heren, de machtige en meedogenloze wezens die de Fae in het geheim regeerden, hem een paar jaar geleden (ruim tien jaar nadat de eerste Fae zich bekend hadden gemaakt) dwongen het algemene publiek te laten zien wat hij eigenlijk was, had Zee niet de moeite genomen zijn uiterlijke verschijning aan te passen.

Ik kende hem iets langer dan tien jaar en dit zure oude mannengezicht was het enige gezicht van hem dat ik ooit had gezien. Maar ik wist dat hij nog een heel ander uiterlijk had. De meeste Fae leefden gewoon met hun glamour tussen de mensen, ook als ze reeds hadden toegegeven wat ze waren. Mensen zijn er gewoon nog niet klaar voor om de ware verschijningsvorm van de Fae te accepteren. Oké, sommige Fae zagen er ook best menselijk uit. Ze worden alleen niet ouder. Zees dunnende haar en gerimpelde huid vol ouderdomsvlekken waren dan ook een duidelijk teken dat dit niet zijn ware gezicht was. Die zure uitdrukking hoorde echter niet bij zijn vermomming.

‘Eet of drink er niets,’ zei hij opeens.

‘Ik ken de sprookjes, hoor,’ vertelde ik hem. ‘Geen eten, geen drinken, geen gunsten aannemen, niemand bedanken.’

Hij gromde. ‘Sprookjes... stomme kinderverhalen.’

‘Ik heb ook Katherine Briggs gelezen,’ voegde ik toe, ‘en de originele verhalen van Grimm.’ Vooral omdat ik erin had gezocht naar verhalen over een Fae die Zee zou kunnen zijn. Hij wilde daar nooit over praten, maar ik had het idee dat hij ooit belangrijk was geweest. Dus was uitzoeken wie hij ooit was geweest een soort hobby van me geworden.

‘Beter, beter... maar niet veel.’ Hij tikte met zijn vingers op het stuur. ‘Briggs was slechts een archivaris: haar boeken zijn slechts zo correct als haar bronnen en vooral gevaarlijk onvolledig. En in de

verhalen van de gebroeders Grimm is de amusementswaarde belangrijker dan de werkelijkheid. Het zijn allebei *nur Schatten...* slechts schaduwen van de werkelijkheid.’ Hij schonk me een snelle, onderzoekende blik. ‘Oom Mike was degene die opperde dat jij ons hier weleens van nut zou kunnen zijn. Het leek me beter dan wat anders misschien je kant op zou zijn gekomen.’

Om de vampier-tovenaar te kunnen uitschakelen (die steeds erger werd gedomineerd door de demon die van hem een tovenaar had gemaakt) had Zee de toorn van de Grijsz Heren geriskeerd door mij een paar Fae-schatten uit te lenen. Ik had de vampier er inderdaad mee weten te doden – én zijn schepper. Maar net als in de verhalen gold: als je een geschenk van de Fae vaker gebruikt dan waar je toestemming voor hebt, dan heeft dat consequenties. Als ik had geweten dat ik de verleende gunsten zo terug zou moeten betalen, was ik meteen al ongeruster geweest. De laatste keer dat ik een gunst moest terugbetalen was immers niet echt goed afgelopen.

‘Het komt wel goed,’ zei ik tegen Zee, ondanks de ijsskoude knoop in mijn maag.

Hij schonk me een zurige blik. ‘Ik had er niet aan gedacht wat voor gevolgen het zou kunnen hebben om jou na het donker op het reservaat toe te laten.’

‘Er gaan toch wel vaker mensen naar het reservaat?’ zei ik, hoewel ik dat niet helemaal zeker wist.

‘Geen mensen zoals jij en niet na zonsondergang.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Een mens komt hier binnen en ziet wat hij moet zien, zeker bij daglicht, als zijn ogen gemakkelijker om de tuin te leiden zijn. Maar jij... Ook al hebben de Grijsz Heren de jacht op mensen verboden, er bevinden zich heel wat roofdieren onder ons en de aard van het beestje valt nu eenmaal moeilijk te ontkennen. Zeker wanneer de Grijsz Heren, die onze regels opstellen, er niet zijn. Als jij iets ziet wat je niet mag zien, kunnen er figuren zijn die zeggen dat ze enkel beschermen wat ze moeten beschermen...’

Pas toen hij overschakelde op het Duits, besepte ik dat hij de

laatste paar zinnen vooral tegen zichzelf had gezegd. Maar al was mijn Duits dankzij hem beter dan na mijn twee verplichte middelbareschooljaren, het was lang niet goed genoeg om hem te kunnen volgen als hij eenmaal op dreef was.

Het was al na achten, maar de zon wierp nog steeds haar warme stralen over de bomen op de heuvels aan weerszijden van ons. De hoogste bomen waren nog groen, maar enkele struiken verwezen al naar het glorieuze kleurenpalet van de herfst.

In de omgeving van de Tri-Cities bevonden de enige bomen zich langs een van de rivieren en in de stad, waar de mensen er tijdens de brute zomers voor zorgden dat ze niet verdorden. Pas nu we naar Walla Walla reden, waar de Blue Mountains wat meer vocht uit de lucht wisten te wringen, werd het platteland langzaam groener.

‘Het ergste is nog wel,’ zei Zee, eindelijk weer in het Engels, ‘dat ik niet denk dat jij ons iets kunt vertellen wat we niet allang weten.’

‘Maar waarover dan?’

Hij schonk me een schaaachtige blik, die niet echt paste bij zijn gezicht. ‘Ja, ik doe het ook helemaal verkeerd. Ik zal overnieuw beginnen.’ Hij zuchtte diep. ‘Politiezaken handelen we in het reservaat zelf af – dat recht hebben we. Daar geven we niet al te veel ruchtbaarheid aan, omdat de mensenwereld nog niet klaar is voor de manier waarop wij de orde handhaven. Het is immers niet zo eenvoudig om een van ons gevangen te zetten, hè?’

‘De weerwolven hebben hetzelfde probleem,’ zei ik.

‘Ja, vast.’ Hij knikte kort. ‘Maar goed... er zijn de laatste tijd nogal wat doden gevallen in het reservaat. Wij denken dat het steeds om dezelfde dader gaat.’

‘Zit jij soms in de politiemacht van het reservaat?’ vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, die hebben we niet – niet als zodanig, althans. Maar oom Mike zit in de Raad. En die dacht dus dat jouw scherpe neus ons zou kunnen helpen... en stuurde mij erop uit om je te halen.’

Oom Mike was de eigenaar van een bar in Pasco, die werd bezocht door Fae en een paar andere magische volken uit de stad. Dat hij een machtig man was, had ik altijd geweten – hoe hield hij anders zoveel Fae onder de duim? Ik wist echter niet dat hij zelfs in de Raad zat. Hoewel, als ik had geweten dat er überhaupt een raad bestond, had ik het misschien wel vermoed.

‘Kan een van jullie dan niet net zoveel als ik?’ Ik stak mijn hand op om te voorkomen dat hij meteen antwoord gaf. ‘Niet dat ik het erg vind, hoor. Ik kan wel ergere manieren bedenken om mijn schuld te vereffenen. Maar waarom ik? De reus uit “Jaap en de bonenstaak” rook toch ook het bloed van een Engelsman? En magie? Kan een van jullie die moordenaar daarmee niet vinden?’

Ik weet niet zoveel van magie, maar je zou toch denken dat in een reservaat vol Fae wel iemand zit die meer kan met zijn neus dan ik?

‘Het zou best kunnen dat de Grijze Heren hun magie zouden kunnen aanwenden om de schuldige aan te wijzen,’ zei Zee. ‘Maar wij trekken hun aandacht liever niet – te riskant. En buiten hen...’ Hij trok zijn schouders op. ‘De moordenaar blijkt verbluffend ongrijpbaar. En wat geur betreft: de meesten van ons zijn op dat gebied niet erg begaafd – dat talent bezaten vooral degenen met een dierlijk aspect. Toen de Grijze Heren eenmaal hadden besloten dat het veiliger voor ons was om ons onder de mensen te begeven in plaats van gescheiden te leven, doodden zij de meeste dierlijken onder ons die de komst van Christus en koud ijzer hadden overleefd. Er zijn er hier misschien nog een paar die iemand aan zijn geur zouden kunnen herkennen, maar die hebben zo weinig macht dat ze niet te vertrouwen zijn.’

‘Hoe bedoel je?’

Hij schonk me een grimmige blik. ‘Onze manier van leven is niet de jouwe. Als iemand hier niet genoeg macht heeft om zichzelf te beschermen, kan hij het zich ook niet veroorloven om een ander te beledigen. Mocht deze moordenaar dus machtig zijn of goede connecties hebben, dan zal geen enkele Fae met een

scherp reukvermogen bereid zijn hem als schuldige aan te wijzen.’

Hij glimlachte, een soort zurig trekje rond zijn lippen. ‘Want wij mogen dan niet in staat zijn te liegen... de waarheid en eerlijkheid zijn twee heel verschillende dingen.’

Ik was opgevoed door weerwolven, waarvan de meeste een leugen op honderd meter afstand nog kunnen ruiken. Ik wist dus alles over het verschil tussen de waarheid en eerlijkheid.

Maar iets van zijn woorden was toch blijven hangen. ‘Eh... ik heb totaal geen macht. Wat gebeurt er als ik iets beledigends zeg?’

Hij glimlachte. ‘Jij bent hier als mijn gast. Dat zal je misschien niet beschermen als je te veel ziet, want onze wetten zijn uiterst helder over wat te doen met sterfelijken die afdwalen naar Underhill en meer zien dan ze zouden mogen zien. Maar het feit dat je bent uitgenodigd door de Raad, die op de hoogte is van wat je bent – niet geheel menselijk – zou je toch enige immuniteit moeten verlenen. Iemand die zich beledigd voelt omdat jij de waarheid verwoordt, zou volgens onze gastenwetten eerder achter mij aan moeten gaan, dan achter jou. En ik kan mezelf wel beschermen.’

Ik geloofde hem. Zee noemt zichzelf altijd een gremlin, wat waarschijnlijk niet eens zo ver van de waarheid ligt – al is het woord ‘gremlin’ een stuk nieuwer dan Zee zelf. Hij is een van de weinige Fae met een affiniteit voor ijzer, wat hem allerlei voordelen oplevert. Voor de meeste Fae is ijzer immers juist dodelijk.

Er stond niets aangegeven bij de goed onderhouden boerenweg waarvoor we de snelweg verlieten. Hij kronkelde tussen lage, beboste heuvels door, die me eerder deden denken aan Montana dan aan de dorre, met zwenkdravik en alsem begroeide velden rond de Tri-Cities. We sloegen ergens af en reden na een stuk met dicht op elkaar staande populieren opeens tussen twee muren van kaneelkleurige betonblokken, bijna vijf meter hoog en met prikkeldraad erbovenop, om eventuele gasten zich nog welkomer te laten voelen.

‘Het lijkt wel een gevangenis,’ zei ik. De combinatie van de smalle weg en de hoge muren maakte me claustrofobisch.

‘Ja,’ was Zee het een beetje grimmig met me eens. ‘O ja, dat was ik nog vergeten te vragen: heb je je rijbewijs bij je?’

‘Ja.’

‘Mooi. Vergeet nooit, Mercy, dat er in het reservaat aardig wat wezens zitten die niet bepaald dol op mensen zijn – en jij lijkt genoeg op een mens om echt geen welwillendheid van hen te hoeven verwachten. Als je te ver gaat, zullen ze je eerst doden... waarna ik op zoek kan naar gerechtigheid.’

‘Ik zal oppassen met wat ik zeg,’ beloofde ik hem.

Hij snoof spottend. ‘Dat geloof ik pas als ik het zie. Ik wilde dat we oom Mike bij ons hadden. Dan zouden ze je wel met rust laten.’

‘Ik dacht dat dit zijn idee was?’

‘Is het ook, maar hij moest werken en kon zijn kroeg vanavond echt niet alleen laten.’

We hadden ongeveer een kilometer gereden toen de weg abrupt rechts afsloeg, naar een poort met een bewakershokje. Zee stopte en draaide het raampje naar beneden.

De bewaker droeg een militair uniform met een groot BFZ-insigne op zijn arm. Ik kende het Bureau van Fac-zaken niet goed genoeg om te weten welke legerafdeling zich daarvoor leende – als er al een legerafdeling was die zich voor hen inspande. De man gaf me een beetje een ‘Rent-a-cop’-gevoel: alsof hij zich niet helemaal thuisvoelde in zijn uniform, terwijl hij tegelijkertijd genoot van de macht die het hem verschaftte. Op het balkje op zijn borst stond: O’DONNELL.

Toen hij zich naar ons toe boog, rook ik een vleug knoflook en zweet, al was hij beslist niet ongewassen. Mijn neus is gewoon een stuk gevoeliger dan die van de meeste mensen.

‘Papieren,’ zei hij. Ondanks zijn Ierse naam leek hij eerder Italiaans of Frans, met zijn uitgesproken trekken en wijkende haargrens.

Zee opende zijn portefeuille en overhandigde hem zijn rijbewijs. De bewaker bestudeerde de foto lang en vergeleek hem uitge-

breid met Zees gezicht. Toen knikte hij en gromde: ‘Van haar ook.’

Ik had mijn portefeuille al uit mijn tas gehaald en gaf Zee mijn rijbewijs, zodat hij het kon doorgeven.

‘Hm, geen classificatie,’ zei O’Donnell, terwijl hij met zijn duim een hoekje van mijn rijbewijs omhoog.

‘Zij is geen Fae, *sir*,’ zei Zee op een onderdanige toon die ik nooit eerder van hem had gehoord.

‘Niet? Wat heeft ze hier dan te zoeken?’

‘Ze is hier als mijn gast,’ zei Zee vlug, alsof hij wist dat ik op het punt stond deze idioot te vertellen dat hem dat geen donder aanging.

En een idioot was het – net als verder iedereen die hier over de beveiliging ging. Identiteitsbewijzen met foto, voor Fae? Het enige wat alle Fae met elkaar gemeen hebben is hun glamour: het feit dat ze hun uiterlijk kunnen veranderen. De illusie daarvan is zo goed dat ze niet alleen de menselijke zintuigen om de tuin leidt, maar zelfs de fysieke werkelijkheid – waardoor een trol (een mensenetende reus van ruim tweehonderd kilo en drie meter lang) met gemak in een jurk maatje 34 kan rondrijden in een Fiatje 500. Het is geen echte gedaantewisseling, zo is mij verteld, maar als je het mij vraagt, lijkt het er verdomd veel op.

Ik weet niet wat voor identiteitsbewijs ik hen zou laten gebruiken, maar eentje met een foto was in ieder geval volkomen zinloos. De Fae deden altijd erg hun best om de illusie in stand te houden dat ze slechts één menselijke gedaante konden aannemen, al zeiden ze dat nooit expliciet, en waarschijnlijk was een of andere ambtenaar daar dus ingetrapt.

‘Wilt u alstublieft even uitstappen, mevrouw,’ zei de idioot, terwijl hij uit zijn hokje kwam en langs de voorkant van Zees pick-uptruck naar mijn kant van het voertuig beende.

Zee knikte. Ik stapte uit.

De bewaker draaide een rondje om me heen. Ik moest me inhouden om niet te grommen. Ik houd er niet van als mensen die

ik niet ken achter mijn rug lopen. Hij bleek niet zo dom als hij in eerste instantie leek. Blijkbaar voelde hij mijn spanning en maakte expres nog een rondje.

‘De hoge heren houden niet van burgerbezoek, zeker niet na zonsondergang,’ zei hij tegen Zee, die ook was uitgestapt en naast me was komen staan.

‘Ik heb toestemming, meneer,’ antwoordde Zee, nog steeds op die onderdanige toon.

De bewaker snoof en sloeg een paar bladzijden op zijn klembord om, hoewel hij volgens mij niets echt las. ‘Siebold Adelbertsmi-ter...’ Hij sprak Zees naam verkeerd uit: het klonk als Sieboold in plaats van Ziebolt. ‘...Michael McNellis en Olwen Jones.’ Michael McNellis, dat zou oom Mike kunnen zijn. Ik kende geen Fae die Olwen heette, maar de Fae die ik kende waren op één hand te tellen, en dan hield ik nog vingers over: de Fae waren nogal op zichzelf.

‘Klopt,’ zei Zee zogenaamd geduldig, ook al klonk het overtuigend. Ik wist echter dat het nep was, omdat Zee geen geduld had met idioten, of met wie dan ook. ‘Ik ben Siebold.’ Hij sprak zijn naam uit zoals O’Donnell had gedaan.

De kleine tiran liep met mijn rijbewijs terug naar zijn hok. Ik bleef staan waar ik stond, waardoor ik niet kon zien wat hij deed. Wel hoorde ik het geluid van getik op een computertoetsenbord. Na een paar minuten kwam hij terug en gaf me mijn rijbewijs terug.

‘Zorg dat je uit de problemen blijft, Mercedes Thompson. Fairyland is geen plek voor brave meisjes.’

Tjonge, deze vent was zeker ziek geweest op de dag dat ze sensitivitytraining kregen! Niet dat ik daar zelf zo’n fan van was, maar dat ‘meisje’ van hem klonk gewoon als een regelrechte belediging. Maar omdat ik Zees argwanende blik op me voelde, nam ik het rijbewijs zwijgend aan, stopte het terug in mijn zak en hield mijn gedachten voor me.

Kennelijk was mijn gezichtsuitdrukking echter niet blanco ge-

noeg. O'Donnell bracht zijn gezicht vlak bij het mijne. 'Heb je me gehoord, méísje?'

Ik rook de honingham met mosterd die hij op zijn boterham had gehad. En de knoflook die hij waarschijnlijk gisteravond had gegeten, misschien op een pizza of in lasagne.

'Ja, ik heb u gehoord,' zei ik zo neutraal mogelijk – wat, toegegeven, niet erg goed lukte.

Hij voelde even aan het vuurwapen op zijn heup. Toen keek hij naar Zee. 'Ze mag twee uur blijven. Als ze dan nog niet terug is, komen we haar zoeken.'

Zee boog zijn hoofd zoals ze dat in karatefilms doen, zonder zijn blik van het gezicht van de bewaker te halen. Hij wachtte tot O'Donnell terugliep naar zijn hok, toen pas stapte hij weer in zijn auto. Ik volgde zijn voorbeeld.

De metalen poort schoof open, met evenveel weerzin als O'Donnells houding uitstraalde. Het materiaal waarvan de poort was gemaakt was het eerste staaltje vakmanschap dat ik hier zag. Want tenzij de muren waren gemaakt van gewapend beton, zouden ze mensen zoals ik misschien wel buiten houden, maar Fae nooit binnen. En de scheermesdraad erbovenop glom zo, dat hij wel van aluminium moest zijn. En dat doet de Fae helemaal niets. Maar natuurlijk was het reservaat in eerste instantie opgezet om het woongebied van de Fae te beperken én om hen te beschermen, zodat het niet uitmaakte dat zij konden gaan en staan waar ze wilden, bewaakt hek of niet.

Zee reed zijn auto Fairyland binnen.

Ik weet niet wat ik precies van het reservaat had verwacht: een soort kazerne misschien, of Engelse cottages. In plaats daarvan zag ik rijen keurige, uitstekend onderhouden moderne bungalows met aangebouwde garages en allemaal even grote tuinen met identieke omheiningen: draadgaas rond de voortuin en manshoge cederhouten schuttingen rond de achtertuin.

Het enige verschil zat hem in de kleuren van het schilderwerk en de begroeiing in de tuinen. Ik wist dat het reservaat hier al sinds de

jaren tachtig lag, maar het zag er allemaal uit alsof het pas een jaar geleden was gebouwd.

Hier en daar stonden auto's geparkeerd, hoofdzakelijk SUV's en pick-uptrucks, maar mensen zag ik nergens. Het enige teken van leven, naast Zee en ik, was een grote zwarte hond, die ons met een slimme blik vanuit de voortuin van een lichtgeel huis gadesloeg.

Hij maakte het *Stepford Wives*-effect nóg groter. Wat een onheilspellend sfeertje hier!

Ik wilde hier net iets over tegen Zee zeggen, toen ik me realiseerde dat mijn neus me een paar merkwaardige dingen vertelde.

'Waar is het water?' vroeg ik.

'Welk water?' Zee trok een van zijn wenkbrauwen op.

'Ik ruik moeras: water, rot, groeiende dingen.'

De blik die hij me schonk kon ik niet ontcijferen. 'Dat zei ik dus ook al tegen oom Mike. Onze glamour werkt uitstekend op zicht en aanraking, prima op smaak en gehoor, alleen niet zo goed op geur. Omdat de meeste mensen toch niet zo goed ruiken, is dat nooit een probleem. Maar jij rook de eerste keer dat je me zag al dat ik een Fae was.'

Dat was eigenlijk niet waar. Ik was nog nooit twee mensen tegengekomen die qua geur precies hetzelfde roken. Ik dacht echter dat de aardse geur die hij en zijn zoon Tad deelden gewoon bij hen als individu hoorde. Pas veel later leerde ik Fae en mensen van elkaar onderscheiden. Als je op verder dan een uur rijden van een van de vier Amerikaanse Fae-reservaten woont, is de kans dat je een Fae tegenkomt gewoon niet zo groot. Tot ik naar de Tri-Cities verhuisde en voor Zee ging werken, had ik, voor zover ik wist, gewoon nog nooit bewust een Fae ontmoet.

'Maar waar is dat moeras dan?' vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik hoop eigenlijk dat jij door de vermomming die onze moordenaar heeft gebruikt heen zult kunnen kijken. Maar *Liebling*, voor je eigen bestwil: laat het reservaat zijn geheimen bewaren als dat kan.'

Hij sloeg een straat in die er precies zo uitzag als de eerste vier die

we waren gepasseerd – alleen stond hier in een van de tuinen een meisje van een jaar of acht, negen met een jojo te spelen. Ze tuurde met een plechtige blik naar het draaiende en slingerende speelgoed en bleef dit ook doen toen Zee voor haar huis parkeerde. Pas toen hij het hek opende, pakte ze de jojo in een hand en keek ons met volwassen ogen aan.

‘Er is niemand naar binnen gegaan,’ zei ze.

Zee knikte. ‘Dit is de meest recente moordlocatie,’ zei hij tegen mij. ‘We hebben die vanochtend pas ontdekt. Er zijn er nog zes. Bij de rest zijn al een hoop mensen in- en uitgelopen, maar hier is sinds het overlijden niemand behalve zij,’ – hij maakte een hoofdbeweging naar het meisje – ‘een van de leden van de Raad, en oom Mike binnen geweest.’

Ik keek naar het kind dat dus ook Raadslid bleek te zijn. Ze schonk me een glimlach en blies een dikke bel van haar kauwgum. Het leek me het veiligst om haar maar te negeren. ‘Je wilt dus dat ik met mijn neus uitzoek of er één iemand is die in alle betreffende huizen is geweest?’

‘Als je dat kunt.’

‘Er bestaat niet echt een database voor geuren, zoals je die voor vingerafdrukken hebt. Zelfs als ik zijn geur eruit weet te pikken, weet ik nog niet wie het is – tenzij jij het bent, of oom Mike of dit Raadslid hier.’ Ik knikte in de richting van het jojomeisje.

Zee glimlachte humorloos. ‘Als jij één bepaalde geur in elk van de huizen aantreft, zal ik je persoonlijk door het hele reservaat of voor mijn part de hele staat Washington begeleiden, tot je die god-vergeten klootzak gevonden hebt.’

Op dat moment besepte ik dat het om iets persoonlijks ging. Zee vloekte niet veel en al helemaal nooit in het Engels. En zeker ‘god-vergeten’ was een woord dat hij anders nooit in mijn bijzijn zou gebruiken.

‘In dat geval is het beter dat ik het in mijn eentje doe,’ zei ik. ‘Dan kun jij de boel tenminste niet met je eigen geuren besmetten. Vind je het erg als ik in de auto verander?’

‘*Nein, nein,*’ zei hij. ‘Verander jij maar.’

Ik liep terug naar de auto, met de prikkende blik van het meisje in mijn nek. Ze zag er mij wat té onschuldig en hulpeloos uit om geen machtige boeman te zijn.

Ik stapte in aan de passagierskant om zo veel mogelijk ruimte te hebben en trok al mijn kleren uit. Voor weerwolven is de verandering altijd erg pijnlijk, zeker als ze er bij vollemaan te lang mee wachten en de maan de verandering afdwingt. Voor mij is van gedaante wisselen echter helemaal niet pijnlijk. Het voelt zelfs wel plezierig, alsof je al je spieren eens goed rekt na het trainen. Wel krijg ik er altijd honger van, en als ik te vaak van de ene gedaante naar de andere wissel word ik erg moe.

Ik sloot mijn ogen en glipte van mijn menselijke in mijn coyotegedaante. Met mijn achterpoot krabde ik de laatste tinteling uit mijn oor en toen sprong ik uit het raampje dat ik met opzet had opengelaten.

Als mens zijn mijn zintuigen scherp. Als ik van gedaante wissel worden ze nog een tikje scherper. Maar het is meer dan dat. Als ik in coyotegedaante ben, is het alsof ik me beter kan concentreren op de informatie die ik via mijn oren en neus doorkrijg, dan wanneer ik mens ben.

Ik begon rond te snuffelen op het tuinpaadje achter het hek, als opwarmertje voor de geuren van het huis. Tegen de tijd dat ik bij de veranda aankwam, kende ik de geur van de mannelijke bewoner (het was beslist geen *mán*, hoewel ik niet wist wat hij wel was) van wie dit huis was. Ook kon ik de geuren eruit pikken van degenen die het huis het vaakst hadden bezocht – onder wie het meisje, dat weer aan het spelen was met haar jojo (hoewel ze meer naar mij keek dan naar haar speelgoed).

Na haar allereerste opmerking hadden zij en Zee volgens mij geen woord meer met elkaar gewisseld. Dat zou kunnen betekenen dat ze elkaar niet mochten, maar hun lichaamstaal was niet stijfjes of vijandig. Misschien hadden ze elkaar gewoon niets te zeggen.

Toen ik voor de voordeur bleef staan, opende Zee hem voor me.

Ik werd overspoeld door een golf van doodslucht. Onwillekeurig deed ik een stap naar achteren. Zelfs een Fae ontkwam blijkbaar niet aan de vernederingen van de dood. Ook al was de voorzichtigheid waarmee ik de drempel over sloop nergens voor nodig, sommige dingen gaan – vooral in coyotegedaante – nu eenmaal instinctief.

Eerder verschenen van Patricia Briggs:

Onder de maan (Mercy Thompson boek 1)

In het bloed (Mercy Thompson boek 2)

Ziel van ijzer (Mercy Thompson boek 3)

Eerste druk juli 2016

Oorspronkelijke titel *Iron Kissed*

Oorspronkelijke uitgever The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc.

An Ace Book/published by arrangement with Hurog, Inc.

Copyright © 2008 by Hurog, Inc

De uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency AB.

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Willeke Lempens

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © SachaWolf Fotografie; model Sabine Stekelenburg;
visagie Tessa van Vliet; belichting Tina van Vliet

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 1406 5

ISBN e-book 978 90 261 4107 2

NUR 334, 330, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.